

Levitic - Comentarii Jean Koechlin

Levitic 1:1-17

Leviticul este o carte inchisa pentru cine nu are „cheia“ divina. Aici Il gasim pe Hristos in aspectele jertfei si ale preotiei Sale. Cre din ciosul are o singura jertfa, adusa „odata pentru totdeauna“, deplin suficienta (Evrei 10.10). Dar, pentru a descrie aceasta jertfa sub diferitele ei infatii sari, Duhul lui Dumnezeu ne ofera ima gini variate si complementare. Arderea-de-tot este amintita prima, pentru ca reprezinta partea care li revine lui Dumnezeu din lucrarea lui Hristos. Este exprimata in Noul Testament prin pasaje ca: Ioan 10.17; Efeseni 5.2; Filipeni 2.8. Dragi prieteni crestini, cand ne gandim la cruce, in loc sa vedem in primul rand mantuirea noastra, sa luam in considerare mai intai satisfactia pe care Dumnezeu Si-a gasit-o in Persoana si in lucrarea Fiului Sau sfant. Pentru jertfa puteau fi aduse trei feluri de animale si erau unele diferite nete in modul lor de sacrificare. De exemplu, numai jertfele de animale erau taiate in bucati si asezate pe altar. Dar, in fiecare caz, se inalta o „mireasma placuta Domnului“. Acesta era efectul focului judecatii care a cazut asupra Jertfei sfinte de pe cruce: ea a dat la iveala pana in cele mai mici detalii perfectiunea jertfei „fara pata“ (Evrei 9.14).

Levitic 2:1-16

Daca arderea-de-tot vorbeste de mireasma placuta a lui Hristos in moartea Lui, darul de mancare corespunde perfectiunii vietii Lui ca om pe pamant. Intr-adevar, aceasta jertfa nu cere sacrificarea unui animal, nici sange, ci nu mai faina, untdelemn, tamaie si sare. Umanitatea Domnului: bobul de grau macinat fin; nascut si botezat cu Duh Sfiant: framantat si uns cu untdelemn; incercat prin suferinta, fie vazuta, fie ascunsa: focul sobei, al tigaii sau al cuptorului. Toate acestea au fost pentru Tatal o mireasma extrem de pretioasa. Cre dinciosul, oferindu-I lui Dumnezeu aceasta viata perfecta a lui Isus, obtine din ea propria lui hrana. Sa privim acest Om minunat in Evanghelii. Dependenta Sa, rabdarea Sa, increderea Sa in Dumnezeu, blandetea Sa, intelepciunea Sa, bunatatea Sa, daruirea Sa care a ramas ne schimbata in toate suferintele Lui, iata cateva subiecte admirabile care vin in legatura cu darul de mancare presarat cu tamaie. Este „ceva prea sfiant“ (v.3, 10). Aluatul, imagine a pacatului, nu intra deloc, nici mierea, simbol al afectiunilor omenesti. In schimb, sarea separarii pentru Dumnezeu, care impiedica degradarea, a marcat viata Domnului Isus si nu trebuie sa lipseasca deloc nici din vietile noastre (Marcu 9.50; Coloseni 4.6).

Levitic 3:1-17

Tot lucrarea lui Hristos este cea care prezinta si jertfa de pace (sau jertfa prosperitatii). Insa de asta data este privita sub aspectul comuniunii, al bucuriei si al pacii pe care ea le aduce. Domnul Isus nu a venit numai pentru a-L glorifica pe Tatal in viata Sa (darul de mancare), in moartea Sa (arderea-de-tot) sau pentru a ispasi pacatele noastre (jertfele din cap. 4). El a venit si pentru a ne

introduce intr-o noua relatie de comuniune cu Dum nezeu. Mantuitorul nostru scump nu S-a multumit numai sa ne salveze de la judecata eterna. A dorit sa ne faca fericiți si aceasta inca de acum. Ca si la celelalte jertfe, grasimea era rezervata pentru Domnul si era facuta sa fumege pe altar. Aceasta simbolizeaza energia interioara, vointa care guverneaza inima. In cazul Domnului Isus, aceasta energie a fost in intregime pentru Dumnezeu. Vointa Lui a fost sa faca numai ceea ce li era placut Tatalui Sau (Ioan 6.38; 8.29). O astfel de jertfa nu putea sa fie decat de o mireasma nespuse de placuta pentru Dumnezeu (v. 5, 16). Ce privi legiu pentru noi, cei care Il cunoastem pe Domnul Isus, de a avea aceeasi „mancare“ ca si Tatal (v. 11, 16), de a fi invitati la masa Lui pentru a impartasi bucuria si gandurile Lui despre Fiul Sau preaiubit! „Partasia noastra“, spune apos tolu Ioan, „este cu Tatal si cu Fiul Sau Isus Hristos“ (1 Ioan 1.3).

Levitic 4:1-12

Jertfa pentru pacat incheie lista jertfelor sfin te. Pe primul loc a fost pusa arderea-de-tot, partea ce revenea lui Dumnezeu din lucrarea lui Hristos, jertfa pentru nevoile pacatosului fiind prezentata ultima. Dar, se intelege, noi trebuie sa urmam calea in sens invers. Inainte de a cunoas te pacea si bucuria jertfei de multu mire si de a in te lege ce a fost Isus in viata Lui pentru Dum nezeu, incepem intrand in relatie cu Cel care a suferit si a murit pe cruce pentru a ispasi pacatele noastre. Sangele era adus in cort ca pen tru a-l aduce lui Dumnezeu dovada lucrarii inche iate si ca pentru a-i da pacatosului garantia ca este accep tat. Grasimea fume ganda pe altar semnifica satisfactia pe care o gaseste Dumnezeu in supunerea victimei. Pe scurt, in timp ce carnea arderii-de-tot trebuia ar sa pe altar, iar cea a jertfei de pace (multumire) trebuia mancata de cel care o aducea, trupurile animalelor jertfite pentru pacat trebuia arse afara din tabara. Din cauza pacate lor pe care le-a luat asupra Lui, Isus a suferit „afara din tabara“ (Evrei 13.12), departe de prezenta Dumnezeului Celui sfant. Verbul „a arde“, diferit de „a face sa fumege“, intre buintat pentru gra simi si parfumuri, arata intensitatea judecatii care a consumat Jertfa noastra desavarsita (Evrei 13.11).

Levitic 4:13-26

Multi oameni nu se considera vinovati de gre selile facute din nestiinta; ei merg pe principiul ca Dumnezeu nu le poate reprosa ignoranta si ca va tine cont de bunele lor intentii. Fatala iluzie! Faptul ca Dumnezeu trebuie sa prevada o jertfa pen tru pacatele „din greseala“ (sau: „din nestiinta“, sau: „din neatentie“) dovedeste ca pacato sul, chiar nestiutor, este vinovat inaintea Lui. De altfel, si legile noastre se aplica la fel: nimic nu scuza ignoranta. O calcare a legii, chiar neinten tionata, poate pune sub acuzare. In ochii Dumne zeului Celui sfant, pacatul, odata comis, ramane; nu este nici o scuza pentru indiferenta mea. Dar inteleg ca, pentru toate pacatele, daca este condamnare, in acelasi timp este si jertfa. Nu exista nimic altceva – in afara de mareata lucrare a crucii – care sa poata sterge grelele ofense aduse lui Dumnezeu de pacatele mele, co mise cu voie sau fara voie, pe care mi le amin tesc sau pe care le-am uitat de mult. Punand mana pe capul victimei, cel care aducea jertfa facea ca pacatul lui sa treaca asupra ei. Recunostea ca era vinovat si ca trebuia sa moara, dar animalul pe care il oferea ii lua locul pentru a purta pacatul, murind in locul lui. Aceasta este ceea ce a facut pentru noi Isus, Inlo cuitorul nostru perfect.

Levitic 4:27-35

Pentru pacatul lui, un preot uns trebuia sa aduca un vitel (v.3), o capetenie un tap (v.22, 23), iar un om de rand un ied sau un miel (v.27, 28, 32). Cei care tre buie sa fie un exemplu au o responsabilitate mai mare, care se reflecta in importanta animalu lui adus ca jertfa. Dar inaintea lui Dumnezeu „toti au pacatuit si sunt lipsiti de gloria lui Dumnezeu“ (Romani 3.23). Fie ca sunt in varful sau la ba za scarii sociale, onorati sau dispretuiti de con temporanii lor, fie ca sunt raufacatori sau trec drept oameni cinstiti, toti oamenii sunt inclusi intr-o singura categorie: cea a pacatosilor pierduti. Totusi, in nemasu rata Lui indurare, Dumnezeu a creat o noua categorie: cea a pacatosilor iertati. El „i-a inchis pe toti in neascultare (sau: in necredinta), ca sa arate indurare tuturor“ (Romani 11.32). Sa ne oprim asupra expresiilor din v. 23 si 28: „daca i se va face cunoscut pacatul lui prin care a pacatuit“. Aceasta este o aluzie la slujba delicata, numita „spalarea picioarelor“, care consta in a-l ajuta pe un alt credincios sa-si descopere si sa-si judece greselile (Ioan 13.14). „Si i se va ierta“, spune Cuvantul la sfarsitul fiecarui paragraf. Acesta este raspunsul divin pe care Dumnezeu il poate da pacatosului pocait pe temeiul lucrarii Fiului Sau preaiubit!

Levitic 5:1-13

Versetele de la 1 la 4 ne dau cateva exem ple de pacate care trebuia ispasite prin jertfa. Se pune problema unor fapte a caror gravitate pro babil ca nu am fi descoperit-o daca Cuvantul, pia tra de incercare a constiintei noastre, nu le-ar fi condamnat: omisiunea depunerii unei marturii, contactul scurt cu ceva necurat, rostirea unor cuvinte nesocotite. Cineva poate sa se faca vino vat prin pastra rea tacerii (v.1) sau prin faptul ca a spus prea mult (v. 4). In toate aceste cazuri era necesara marturisirea (v. 5), urmata de aducerea jertfei (v. 6). Tot asa se pune problema in 1 Ioan 1.9, numai ca acolo nu mai trebuia sa se aduca jertfa a doua oara. San gele lui Hristos este deja varsat pentru noi ina in tea lui Dumnezeu, asa ca este sufi cienta mar tu ri sirea. Atunci Dumnezeu „este credincios si drept ca sa ne ierte pacatele si sa ne curateasca de orice nelegiuire“.Versetele de la 7 la 13 iau in considerare unele deosebiri intre resursele celor care aduceau jert fe. Unul oferea un miel, altul doua turturele si altul o mana de faina. Nu toti putem aprecia in aceeasi masura lucrarea Domnului Isus. Dar ceea ce con teaza este adevarata valoare pe care o are inain tea lui Dumnezeu.

Levitic 5:14-6:7

Chiar si cel mai scrupulos israelit putea sa aiba mereu teama ca a uitat un pacat comis din nestiinta si ca, imediat dupa ce a adus jertfa, un nou act de necredinta ar fi cerut alta jertfa. Vai! in ciuda certitudinilor Cuvantului lui Dumnezeu, multi crestini traiesc si azi cu aceeasi teama. Ei isi leaga mantuirea de stradani sincere de a se impaca cu Dumnezeu, dand milostenie si facand penitente (exprimandu-si parerea de rau sau chiar supu nandu-se la canoane), fara a avea vreodata siguranta ca aces tea vor fi suficiente. Iata ce inseamna a nu cunoaste harul divin! In schimb, ce fericiti am fi daca am trai eliberati de teama, prin asigurarea ca Domnul Isus a facut totul pentru noi!In aceste pasaje se disting pacate impotriva lui Dumnezeu (5. 15, 17) si pacate im potriva aproapelui (6.2, 3). Adesea ne preocupa mai putin cele dintai decat cele din urma, dar ar trebui sa fie invers. Pentru raul cauzat altuia nu era suficient ca acesta sa fie indreptat, ci trebuia sa aduca Domnului o jertfa pentru

vina (6.6; vezi Psalmul 51.4). La fel, nu era suficient numai a te pune de acord cu Dumnezeu, ci, in ziua cand vinovatul se pocaiia si aducea o jertfa, trebuia sa rezolve problema si inaintea oamenilor (6.5 sf.). Crestinii din Efes, odinioara practicanti ai vrajitoriei, sunt grabiti dupa convertirea lor sa arda cartile magiei lor (Fapte 19.19).

Levitic 6:8-30

Probabil ca am observat o paralela intre cele patru jertfe principale si aspectele lucrarii lui Hristos prezen tate de cei patru evanghelisti. In Ioan, Isus este jertfa sfanta a ar derii-de-tot, Cel pe care Tatal L-a iubit pentru ca Si-a dat viata El Insusi (Ioan 10.17-18). Luca ne face sa ne mi nu nam de viata Omului desavarsit, despre care vorbeste darul de mancare. Marcu Il pune inaint ea noas tra pe Robul lui Dumnezeu, reprezentat prin jertfa de consacrare sau de pace. Matei, mai mult decat ceilalti, proclama ca „El va mantui pe po po rul Sau de pacatele sale“ (Mat.1.21).Capitolele 6 si 7 trateaza aceste patru tipuri de jertfe pen tru a stabili legea lor, cu alte cuvinte, cum anume tre buia sa le ofere preotul. Arderea-de-tot trebuia sa fie necurma ta (v.13), iar darul de mancare „era o randuiala pen tru totdeauna“ (v.18). Ieri am vazut temerile israe litului care niciodata nu era sigur ca era facut desavarsit prin aceleasi jertfe aduse neintrerupt. Dar cap. 10 din Evrei il prezinta pe preot stand „in picioare in fiecare zi, slujind si aducand deseori aceleasi jertfe care niciodata nu pot inlatura pacatele“. Acelasi capitol Il pre zin ta apoi pe Isus care, „dupa ce a adus o singura jertfa pentru pacate, S-a asezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumne zeu“ (Evrei 10.1,11,12; vezi si notele de la v. 12; „s-a asezat“: expresie a incheierii pe deplin a lucrarii Dom nului Isus, in contrast cu preotii care stateau in picioare, slujind zi de zi).

Levitic 7:1-21

Epistola catre Romani ne invata ca Dumnezeu a trebuit sa Se ocupe de doua probleme: cea a paca telor, pana la cap. 5.11, apoi de cea a pacatului, pana la cap. 8. A trebuit sa condamne po mul tot asa cum a condamnat si fructele, pacatul din firea noastra in aceeasi masura cu rezultatele lui. Cerand o jertfa pen tru vina (fapta comisa) si o alta pentru pacat (rada cina acestei fapte), Dumnezeu ne invata ca lucra rea lui Hristos raspunde la aceste doua nevoi ale pacato sului.Legea jertfei de multumire ilustreaza con ditiile necesare pentru a fi realizata comuniunea crestina: jertfa de multumire era adusa ca urmare a actiunii iertarii (v.12; 1 Cor. 10.16), cu caracter voluntar (de bunavoie), cu bucurie (v. 16; 2 Cor. 8.4), departe de orice contact cu necuratia (v.21). In timp ce jertfele pentru pacat erau aduse pentru ca cineva nu era curat, la jertfele de pace puteau avea o parte numai israelitii care erau curati (v. 19). Oricine atingea carnea jertfei pentru pacat deve nea sfant (6.27), in timp ce, invers, orice necuratie intina jertfa de pace. Noi ne ingrijim de curatia alimentelor noastre. Sa ne ingrijim si mai mult ca nici o necuratie din duhul nostru sa nu intrerupa comuniunea a carei imagine este aceasta jertfa.

Levitic 7:22-38

Imagine a comuniunii celui rascumparat cu Dumnezeu si cu fratii, jertfa de multumire era singura la care fiecare isi primea partea lui. Dumnezeu Isi avea partea Lui, si anume grasimea si sangele, care

vorbesc de drepturile Sale asupra devotamentului nostru si asupra vietilor noastre. Aaron si fiii sai primeau pieptul leganat si spata ridicata (v.34), simbolizand afectiunea si puterea celui rascumparat, care li apartin lui Hristos si alor Sai. In sfarsit, adoratorul insusi primea de acolo mijloace de subsistenta. Observam, de asemenea, ca hrana preotilor depindea de jertfele de pace. Energia spirituala pe care cel credincios o va putea angaja in slujirea Domnului decurge din comunitatea pe care va fi realizat-o cu El. Cele doua epistole catre Corinteni confirma aceasta. Prima se ocupa de comuniune, cea de-a doua de subiectul servirii. Slujba noastra va fi folositoare si binecuvantata in masura in care ne vom hrani cu Jertfa de multumire desavarsita si, urmand exemplul Lui, ne vom aduce trupurile ca jertfe vii, sfinte, placute lui Dumnezeu ... (Romani 12.1). Iata secretul pentru a deosebi, conform aceluiasi capitol, care este „voia lui Dumnezeu, cea buna si placuta si desavarsita“ (v.2) si pentru a o putea apoi implini cu bucurie (v. 3-8).

Levitic 8:1-21

In primele sapte capitole am studiat subiectul jertfelor si ajungem acum la cel al preotiei. Daca pacatoarul are nevoie de o jertfa, credinciosul, la randul sau, are nevoie de un preot pentru a-si exercita serviciul care ii este incredintat. Acum, in Hristos, noi avem si una si alta. El este Cel care S-a oferit pe Sine Insus, victima perfecta, pentru a ne pune in relatie cu Dumnezeu si tot El este Cel care implineste in prezent functiile Marelui Preot pentru a ne mentine in aceasta relatie. El a trebuit deci sa fie sacrificiu (jertfa) inainte de a fi Sacrificator (Preot). In cap. 29 din Exod am vazut instructiunile date de Domnul lui Moise pentru consacrarea lui Aaron si a fiilor lui. Sosise momentul pentru desfasurarea acestei ceremonii. Intreaga adunare a lui Israel fusese chemata la intrarea cortului intalnirii pentru a-l vedea pe Aaron imbracand vesmintele gloriei si ale frumusetii. Cu cat mai mareata este viziunea pe care epistola catre Evrei, numita adesea «epistola cerurilor deschise», o ofera prietenilor credintei noastre! Ne invita sa luam aminte „la Apostolul si Marele Preot al marturisirii noastre, la Isus“, imbracat in caracterele glorioase ale preotiei Sale (Ev.3.1).

Levitic 8:22-36

In acest capitol il gasim din nou pe Aaron impreuna cu fiii sai si aceasta ne duce cu gandul la Cel care nu Se rusineaza sa ne puna alaturi de El si sa ne numeasca fratii Lui. Fie ca Dumnezeu sa ne pazeasca de a nu ne rusina in fata lumii de relatia noastra cu Domnul Isus! (2 Timotei 2.12, 13). Adesea in aceste capitole se fac referiri la daruri leganate. Rasucirea unui obiect face ca acestuia sa-i fie vazute toate fețele. Suntem astfel chemati sa li prezentam lui Dumnezeu toate aspectele jertfei minunate pe care I-o aducem, vorbindu-I de Fiul Sau, de felurile Lui gloriei si de lucrarea Lui in manifestarile ei diverse. Pieptul berbecului de inchinare, partea care ii revenea special lui Moise, era si el leganat. Putem astfel admira, sub numeroase aspecte, afectiunile lui Hristos, care au constituit sursa si puterea daruirii Sale pentru Dumnezeu. „Eu Il iubesc pe Tatal – a spus Isus – si cum Mi-a poruncit Tatal, asa fac“ (Ioan 14.31). Si in vietile noastre, aceeași cauza va avea același efect. Numai iubirea poate suscita o consacrare adevarata, cu alte cuvinte, un sentiment adanc ca Domnul are drepturi depline asupra inimilor noastre. Versetul 24 aterne aceste drepturi pe urechile noastre, pe mainile noastre, pe picioarele noastre, simbolizand, respectiv, ascultarea, lucrarea si umblarea.

Levitic 9:1-24

Epistola catre Evrei II infatiseaza pe Marele Preot care ne trebuia: „sfant, fara rautate, fara pa ta, despartit de pacatosi ...“ (Evrei 7.26). Cata deo se bire fata de Aaron, „preot luat dintre oa meni“, despre care in aceea si epistola se spu ne ca „era dator sa aduca jertfe pentru pa ca te , atat pentru popor, cat si pentru sine“ (Evrei 5.1-3). Aceasta este ceea ce vedem facandu-se aici. Ina in te de a se putea ocupa cu pacatele poporului, Aaron era obligat sa rezolve inaintea lui Dumne zeu problema propriilor sale pacate. Este un principiu general, de a carui importanta ne amin teste Dom nul in „predica de pe munte“: pentru a putea scoa te paiul din ochiul fratelui, trebuie mai intai sa-ti scoti barna din propriul tau ochi (Matei 7.3-5). Sfarsitul acestui capitol ne arata cum, odata ce s-a facut ispasirea si s-a reglementat chestiunea pacatului, binecuvantarea poate veni prin Au to rul ei, gloria lui Dum ne zeu se poate manifesta si bucuria este libera sa se exprime. Acestea sunt astazi pentru poporul lui Dum nezeu consecintele fericite ale crucii lui Hristos. Sa ne ajute Dumnezeu sa le apreciem si sa raspundem intr-un mod potrivit!

Levitic 10:1-20

In capitolul 9 ne-a fost amintit faptul ca preotii luati „dintre oameni“ pot pacatui. Nu este nevoie sa mergem prea departe pentru a verifica acest adevar trist. De fiecare data cand Dumnezeu l-a pus pe om intr-o noua relatie, acesta s-a dovedit incapabil sa faca fata. Pana aici totul fusese indeplinit „cum poruncise Domnul“ (expresie care se repeta de 14 ori in capito lele 8 si 9). Dar acum Nadab si Abihu, fiii cei mari ai lui Aaron, fac ceva „ce nu le porun cise El“ (v.1). Abia fusesera consacrat si au si adus „inaintea Domnului foc strain“, ne luat de pe altar. Pedeapsa severa care a urmat ne aminteste de cat de grav este sa substituim Cu vantul lui Dum nezeu prin vointa noastra (in 2 Sa muel 6.3 ... trans por tarea chivotului pe un car nou a avut ca urmare moartea lui Uza). Tot astfel, gandurile carnii, ca si tot ce excita (bauturi tari) sentimen tele ei, nu trebuie tolerate in inchinarea adusa lui Dum ne zeu. Dispretul manifestat fata de adevaruri cunos cute il aduce pe calcatorul de lege sub guvernarea lui Dumnezeu. Pe de alta parte, asa cum arata sfarsitul acestui capitol, Domnul este plin de in durare fata de cei nestiutori si rai, care au ratacit calea, ca si fata de cei care se pleaca sub disciplina Lui.

Levitic 11:1-28

Asa cum a explicat Domnul Isus, nu lucrurile care intra in om il spurca, ci cele care ies din el (Marcu 7.15). Astfel, aceasta distinctie intre ani malele curate si cele necurate are, pentru crestin, numai aplicatii spirituale. In acest capitol sunt luate in considerare patru grupe de ani male: pa trupedele, pestii, pasarile si reptilele. Pentru a fi curate, primele trebuia sa indeplineasca simul tan doua con ditii: sa rumege si sa aiba copita des picata. Curatia cre dinciosului depinde atat de hrana lui, cat si de mersul lui. Si pentru pesti se impun doua conditii: sa aiba inotatoare si solzi. Fara inotatoare, cum ar putea ei sa-si pastreze directia si sa lupte impotriva curentului? Iar fara solzi, trupul nu le este protejat. Rezistenta fata de atractiile lumii si fata de tot ce ofera ea este mijlocul prin care un tanar crestin poate ramane curat. Pasarile necurate erau carnivorele si omnivorele. Daca lasam ca lucrurile firesti sa ne domine spiritul sau daca suntem neglijenti cu lecturile noastre, cu ceea ce ni se prezinta in mediile de informare, atunci vom fi inevitabil intinati. In final iata reptilele si animalele imagine a

puterii raului, a „uraciu nii!“ „Fie-va groaza de rau!“, indeamna Romani 12.9.

Levitic 11:29-47

Privind reptilele si animalele care „se tarasc“ pe pamant, vom recunoaste anumite aspecte si pe ricole morale de care trebuie sa ne ferim. Carti te le si soarecii vatama plantele tinere, distru gandu-le radacinile; came leonul ne sugereaza acel gen de oameni care iau infa tisarea mediului: crestini intre crestini si oameni lumesti in lume. Versetele 32-40 arata cum lucrurile cele mai bune si folositoare pot fi stricate de ceea ce pro vine din „sarpe“. Domnul sa ne invete sa veghem asupra sufletelor noastre si sa folosim resursa nesecata pe care ne-a pus-o El la dispozi tie: o fan tana, un izvor, o sursa de apa, imagini ale Cu van tului divin care ramane mereu curat. „Am ascuns Cuvantul Tau in inima mea, ca sa nu pacatuiesc impotriva Ta“ – spune psalmistul (119.11). Un israelit evlavios avea intotdeauna grija sa se fereasca de orice lucru sau hrana necurata (Fapte 10.14). Sa avem o constiinta tot atat de sensibila pentru a distinge ceea ce din punct de vedere spiritual este curat de ceea ce este necurat si ceea ce ne poate hrani sufletul de lucrurile care ni-l pot otravi. Motivul profund al acestei despartiri riguroase il gasim in v. 45: „Dumnezeu este sfant, iar noi suntem poporul Sau“.

Levitic 12:1-13:8

Pentru a ne arata resursele divine pregatite inainte de aparitia pacatului, Leviticul prezinta jertfele si preotia inainte de pacat. Capitolul 11 ne invata sa veghem, ca sa nu fim contaminati de necuratii din afara. Dar raul nu este numai in jurul nostru, ci si inaustrul nostru; vrajmasul nostru este deja inaustru. Capitolul 12 ne face cu noscut caracterul lui ereditar: „lata, am fost nascut in nelegiuire si in pacat m-a zamislit mama mea“ (Psalmul 51.5). Firea pacatoasa a lui Adam s-a transmis la intreaga rasa; un nou-nas cut este un potential pacatos inainte de a comite vreo fapta condamnabila si are nevoie de jertfa lui Hristos tot atat de mult ca un adult. Capitolele 13 si 14 spun despre lepra, care intot deauna reprezinta pacatul sub forma de intinare. Lepra: boala care distruge trupul, contagioasa, inspaiman tatoare, anuland sensibilitatea, incurabila! Inaintea lui Dumnezeu, pacatul are aceleasi trasaturi; el se exprima prin fapte si cuvinte, chiar si la cre din ciosi. Exemple: in Maria, calomnie (Numeri 12.10); in Ghehazi, lacomie si minciuni (2 Regi 5.27); in Ozia, mandrie spirituala (2 Cronici 26.20).

Levitic 13:9-28

Pentru a se putea pune diagnosticul de lepra, bolnavul trebuia sa prezinte doua simptome: piele alba, care ne face sa ne gandim la declinul spiri tual care isi are izvorul in pierderea comuniunii cu Dum nezeu. Cu cat aceasta este mai adanca in carne, ea indica faptul ca defectul nu este superficial, ci tradeaza un rau profund. Dar, lucru paradoxal si totodata dificil de inteles, daca o singura pata era suficienta pentru a-l face pe un lepros necurat, din clipa cand era „acoperit tot trupul“, putea fi declarat curat! Si asa si este; intocmai unui biet lepros, care de multa vreme isi acoperea ranile si acum nu si le mai poate ascunde, omul, nevoit sa se recunoasca in totul necurat, poate fi declarat curat de catre Dum ne zeu in virtutea lucrarii lui Hristos. „Ti-am mar tu risit pacatul

meu si nu mi-am acoperit ne le giuirea“, spune psalmistul, „si Tu ai iertat neleguirea pa catului meu“ (Psalmul 32.5). Dar aparitia „carnii vii“ aducea o noua contami nare, aceasta sim bolizand eforturile zadarnice ale firii vechi de a se face mai buna. In cap. 5 din Luca (v.12, 14), „un om plin de lepra“ venit la Isus este ime diat curatit si Domnul il invita sa aduca marturie conformandu-se cu instructiunile din cap. 14 al cartii noastre.

Levitic 13:29-44

Anumite Pete produse de unele boli de piele puteau induce in eroare. Bolnavul trebuia atunci inchis sapte zile, apoi trebuia examinat pentru a se verifica daca era sau nu vorba de o rana de lepra. Sa nu judecam niciodata pripit! Sa fim atenti, sa gandim bine cand este vorba de altii, decat sa le atribuim in tentii rele din pornire. „Dragostea ... nu socoteste raul“ (1 Corinteni 13.5). Remar cam ca bolnavul nu-si spunea deloc parerea, ci preotul care il vedea trebuia sa se pronunte cu privire la natura ranii. Ceea ce gandea omul despre situatia lui nu avea importanta. Pu tea sa nu simta nimic si chiar sa se creada per fect sanatos si totusi sa fie grav bolnav. Cati oa meni nu stiu ca sunt victime ale maladiei paca tului! Ei nu si-au privit starea in lumina Cuvan tului lui Dumnezeu si nu s-au infatisat Preotului. El este Cel care stabileste vina omului si il decla ra iremediabil pier dut. „Terminati cu omul, ... pentru ca in ce s-ar tine seama de el?“ (Isaia 2.22). Dar Preotul care Se pronunta astfel asupra starii noastre este si Cel care S-a ocupat de ea in har ca mare Doctor, oferind o vindecare deplina sufle telor noastre (Luca 5.31).

Levitic 13:45-59

Groaznica era situatia leprosilor in Israel: scosi afara din tabara, fara speranta de intoar cere, des partiti de ai lor, obligati sa-si vesteasca de de par te starea nenorocita: „Necurat, necu rat!“ Este o i magine a ceea ce eram: exclusi din adunare, oa meni dintre natiuni „instrainati de cetatenia lui Israel, ... neavand speranta“. „Dar acum ... v-ati a pro piat prin sangele lui Hristos“ (Efeseni 2.12, 13). Aceasta ne conduce la lucrarea de curatire des cri sa in cap. 14. Evanghelia ne prezinta mai multi astfel de leprosi implorand mila Dom nului. Si El, plin de compa siune, Si-a pus mainile peste ei pentru a-i curati, fara ca El In susi sa Se contamineze. Nu numai ca putea, ci, in dragostea Lui, chiar dorea sa-i faca perfect curati (Matei 8.1-3; vezi si Luca 17.11 ...). In acelasi fel, Mantui torul drag poate si doreste si astazi sa curateasca de toate pacatele pe oricine se recunoaste necu rat. Lepra pe o haina (v. 47-59) reprezinta raul care poate sa afecteze obiceiurile si marturia noastra. Fie ca Domnul sa ne dea atentie pentru a-l distinge, curaj pentru a-l „arde“, altfel spus, pentru a-l judeca de indata ce apare!

Levitic 14:1-13

A sosit ziua curatirii leprosului. Este dus inaintea preotului. Sa observam misiunea modes ta, dar de neinlo cuit, a prietenului care il aduce pe bol nav la cel care trebuie sa il declare curat. Este un lucru pretios sa fii folosit de Dumnezeu pentru a-i aduce pe pacatosi la Domnul Isus. Este o slujba pe care chiar si un tanar crestin o poate implini (Ioan 1.42, 46). Dar daca preotul statea in cort sau in tabara, leprosul care fusese scos afara nu ar fi putut sa-l vada (v. 3). Pentru a-l in tal ni pe pacatos, Isus a

parasit gloria. Noi n-am fi putut face nici un pas spre El, insa a strabatut El toata calea pentru a veni pana la noi. Cum ar fi putut fiul risipitor sa intre in zdrente in casa tatalui sau? Tatal i-a iesit in intampinare si l-a imbracat in haina cea mai buna, pe cand el era inca departe. In ce priveste detaliile lucrarii de curatie, cele doua pasari luate impreuna spun despre re-mediul divin pentru pacatul oricarui om: moartea Domnului, prima pasare era ucisa; invie-rea Lui, a doua pasare, lasata libera, isi va lua zborul marcata de sangele pe care-l va purta spre cer pentru a-l prezenta simbolic in intea unui Dumnezeu satisfacut.

Levitic 14:14-31

„Si va fi curat“, conchid v. 9 si 20. Nici aici nu se pune problema care este parerea leprosului curatit. Dumnezeu il declara curat, sfant, pe pacatosul nascut din nou, pentru care Cuvantul Lui trebuie sa fie suficient, chiar daca el nu experimenteaza nici o emotie, nici vreun sentiment deosebit. „Ati fost spalati ... sfin titi ... indreptatiti in Numele Domnului Isus“ (1 Cor. 6.11). Odata cu pasarile, imagini ale lucrarii lui Dumnezeu pentru noi, se mai cereau inca doua lucruri, prefigurand lucrarea Lui in noi: apa, puterea curatitoare a Cuvantului, si briciul. Leprosul trebuia sa-si rade parul, barba, sprancenele. Toate spun ca puterea fireasca a omului trebuie lepadata. Numim ELIBERARE aceasta lucrare a Duhului care ne conduce la a judeca ceea ce produce firea noastra veche. Sangele jertfei era uns pe urechea, pe mana si pe piciorul leprosului curatit, intocmai cum se procedase cu preotul in ziua inchinarii lui in slujba (Exod 29.20) si la fel cu untdelemnul. In plus, leprosul era uns cu untdelemn (v. 18). Detaliu uimitor: numai acesta in Israel, impreuna cu preotii si cu imparatii, primea ungerea sfanta, care corespunde lucrarii Duhului Sfant in inima celui rascumparat! (1 Ioan 2.20). Din pacatosi mizerabili, spalati in sangele Sau, Hristos a facut „o imparatie, preoti pentru Dumnezeu si Tatal Sau“ (Apocalipsa 1.6).

Levitic 14:33-57

Lepra intr-o casa este un simbol al pacatului intr-o adunare sau chiar in cea care poarta numele de Biserica, crestinatatea in ansamblu. Privind cu atentie Adunarea din Efes in Apocalipsa 2, vedem, sau mai degraba Domnul, Marele Preot al Carui ochi sunt „ca para focului“, vede deja o mica pata care da de banuit: parasirea dragostei dintai. In rest totul pare bun: fapte, munca, rabdare; dar sa vedem ce devine acest mic inceput: o adevarata lepra la Pergam, unde pietrele casei sunt atinse unele de „invatatura lui Balaam“, altele de cea a Nicolaitilor. Apoi raul dospeste ca aluatul la Tiatira, la Sardes, pana cand, la Laodiceea, care marcheaza ultimul stadiu al Bisericii responsabile, Domnul este constras sa anunte: „Te voi varsa din gura Mea“ (Apocalipsa 3.16). „Casa cea mare“ a crestinatatiei de nume va fi respinsa, demolata. Capitolul 15 dezvaluie sursa intinarii. Sub imaginea „scurgerii“ ne este aratat tot ceea ce este capabila detestabila noastra fire naturala sa scoata la iveala in viata de zi cu zi, pentru a otravi in acelasi timp si anturajul nostru si pe noi insine. Exista remediu pentru curatirea noastra: preotia exercitata in favoarea noastra de Domnul Isus (v. 15, 30).

Levitic 16:1-14

Aaron primește în acest moment instrucțiuni pentru marea zi a Ispășirii (vedeți 23.27). La această scenă se referă cap. 9 din Evrei (citiți v. 7, 12, 25). O dată pe an, după ce aducea o jertfă pentru el însuși, marele preot aducea o jertfă pentru toate păcatele poporului comise în timpul anului. Apoi ducea sângele jertfei dincolo de perdeaua dinăuntru, pe capacul ispășirii, al cărui nume se explică în felul acesta. Sângele care făcea „ispășire pentru suflet“ (17.11 sf.) era adus aici. Dumnezeu putea să-și priască poporul în mod favorabil. Acesta nu înseamnă că sângele unui tap ar fi putut șterge măcar unul din păcatele comise de popor în timpul anului. În schimb anticipa el vorbea înaintea lui Dumnezeu de sângele prețios al Mielului Său. Contrar cu ceea ce am fi gândit, Aaron nu se înfățișa înaintea Domnului în vestimentele sale impunătoare. El dezbracă toată gloria în fața celui a lui Dumnezeu și se prezintă acolo numai îmbrăcat în înșubțire, simbol al îndreptării practice (v. 4; Apocalipsa 19.8). Mirosul plăcut al tamaiei îl însoțea pe Aaron dincolo de perdea, așa cum și Hristos a intrat în Locul Preasfânt, oferind lui Dumnezeu plinătatea parfumului tuturor excelentelor gloriilor Sale.

Levitic 16:15-22

Preotul pătrundea dincolo de perdea învaluit într-un nor de tamaie, în timp ce, afară, poporul aștepta cu teamă. Avea să primească Domnul jertfa? Dacă ceva nu era în regulă, Aaron n-ar fi pierit el precum cei doi fii ai săi mai mari? Ce usurare în clipa când apare din nou, serviciul sau încheiat! Profetic, această scenă se va împlini când, venind în glorie pentru Israel, Hristos „Se va arăta a doua oară ... pentru mântuirea celor care-L așteaptă“ (Evrei 9.28). Mai rămăsese să se ocupe de tapul cel viu. Primul, cel pe care căzuse „sortul Domnului“ (v. 9), fusese sacrificat și îndepărtat de păcatul dinaintea lui Dumnezeu. Cel de-al doilea, tapul „pentru Azazel“, ducea cu el păcatul care apăsa conștiința poporului. De aceea toate păcatele erau marturisite pe capul lui și acesta le purta pentru totdeauna asupra lui „într-un pământ nelocuit“ (v. 22) (Psalmul 103.12; Evrei 8.12, citat de Ieremia 31.34). Primul tap servea să facă ispășire: era pentru toți. Cel de-al doilea ne vorbește despre substituție: de victima care poartă „păcatele multora“ (Evrei 9.28), și anume, doar pe ale aceluia care, marturi fiindu-și păcatele (v. 21), își însușesc prin credință vrednicia victimei. Jertfa lui Hristos are acest dublu caracter.

Levitic 16:23-34

Înaltă ca de mare și delicată era pentru marele preot și pentru fiii săi lucrarea necesară pentru înlăturarea păcatelor. Și, în plus, toată această slujbă era valabilă numai pentru un an. În adevăr, sursa păcatelor, inima omului, nu era curățită pentru totdeauna, iar această inimă rea nu se putea lipsi să nu lucreze din nou fapte rele în tot timpul noului an. Întotdeauna era necesar să fie repetate aceste jertfe, marii preoți transmitând mai departe slujba, din tată în fiu, „pentru că prin moarte erau împiedicați să dăinuiască“ (Evrei 7.23-25). Cu cât mai mare este lucrarea lui Hristos în realitatea ei, în întregul rasănet al ei, pretinzând propriul Său sacrificiu! Pentru a înlătura păcatul din inimă, pentru a înlătura toate consecințele, cât și pentru a ajunge la sursă: inima omului și a o curăța, Isus a fost în totalitate singur. Nimeni altcineva nu poate avea în această vreaun rol, cât de neînsemnat. Ce făcea poporul în timpul acelei marelui lucrări a preotului? Ei nu puteau și nici nu trebuia să facă nimic altceva, decât să-și smerească sufletele. O lucrare era împlinită în favoarea lor, în contul căreia ei se

puteau odihni. Ei bine, aceasta este tot ce trebuie sa facem si noi! Sa ne odihnim in lucrarea suficienta si perfecta a Domnului Isus.

Levitic 17:1-16

Dumnezeu Isi rezerva dreptul asupra sangelui (am vazut deja in cap. 7.26, 27). Sub privirile Sale, in Locul Preasfant se gasea de acum inainte, innoit an de an, sangele jert felor oferite (cap. 16). Si acest san ge, de nelipsit pentru mentinerea relatiei lui Dumnezeu cu poporul Sau, vorbeste constant inimii lui Dumnezeu despre lucrarea Fiului Sau preaiubit. Numeroase pasaje din Scriptura definesc virtutile sangelui lui Hristos: El „face ispasire pen tru suflet“ (v. 11). „Curateste de orice pacat (sau: de tot pacatul)“ (1 Ioan 1.7 vezi si nota g). Chiar cea mai mica greseala pe care am comis-o trebuie sa fie stearsa cu a cest sange si nu poate fi curatita altfel. Prin el am fost cum parati „din orice natiune“ (Apocalipsa 5.9 vezi si nota k), „rascumparati din felul ... desert de vietuire“ (1 Pe tru 1.18-19), spalati (Apo calipsa 1.5), indrep tatiti (Rom. 5.9), impacati (Coloseni 1.20), sfintiti (Evrei 13.12), apropiati (Efeseni 2.13); prin el o cale noua este deschisa pana in Locul Preasfant (Evrei 10.19, 20). Si tot prin el victoria noastra este castigata (Ap. 12.11). Pretios sange al lui Isus! Virtutile Sale, eficacitatea Sa sunt o piatra de poticnire pentru cei care nu si le insusesc prin credinta curata, dar pentru cei rascumparati sunt un subiect etern de lauda si de adorare. „Aceluia care ne iu beste si ne-a spa lat de pacatele noastre in sangele Sau: ...a Lui fie gloria si puterea in vecii vecilor! Amin“ (Ap.1.5).

Levitic 18:1-19:19

Randuielile continute in aceste capitole privesc sfintia practica a poporului Domnului. Ele implica mila (19.10), cinstea si adevarul (v. 11, 12), dreptatea (v.13-15), bunavointa si dra gostea (v.16-18). Este umilitor ca intalnim aceleasi puneri in garda adresate si cres tinilor, in epistole, atat in cea catre efeseni, cat si in cea catre coloseni. Aceasta arata ca firea veche dintr-un copil al lui Dumnezeu nu este cu ni mic mai buna decat cea a israelitului de odi nioa ra. „Sa nu faceti dupa faptele tarii Egiptului ...“ incepe cap. 18, ina inte de a enumera intinarile carnii care sunt o uraciune inaintea Domnului. „Spun deci aceasta – ii invata apostolul Pavel pe efeseni– sa nu mai umblati cum umbla natiunile ... care, pierzand orice simtire, s-au dedat la destrabalare ...“ (Efeseni 4.17, 19; comparati de asemenea v. 25 si 28 cu Levitic 19.11). „Um blati in dragoste“, conchide apostolul (Efeseni 5.2) si aceeasi concluzie apare si in v. 18: „Sa iubesti pe aproapele tau ca pe tine insuti“. Dom nul Isus a citat acest verset si l-a ilustrat intr-un mod perfect prin El Insusi. Din acest motiv, Iacov denumeste continutul acestui verset „Legea im parateasca (cea a Imparatului), potrivit Scripturii!“ (Luca 10.28-37; Iacov 2.8).

Levitic 19:26-20:27

Aceasta sectiune a cartii, incluzand capitolele 19 si 20, incepe si sfarseste la fel, specificand ca Israel avea menirea sa fie poporul sfant al unui Dumnezeu sfant. Si aproape fiecare porunca din aceste capito le se incheie cu cuvintele de aducere-aminte: „Eu sunt DOMNUL Dumnezeuul vostru“. Cu cat mai mult cei care fac astazi parte din familia lui Dumnezeu va trebui sa reproduca sfintenia „Tatalui sfant“ ai Carui copii sunt (Ioan 17.11). Petru citeaza v. 2 din cap. 19 completandu-l: „dupa

cum Cel care v-a che mat este sfant, fiti si voi sfinti“ (1 Petru 1.15-16). Aici nu este numai „pentru ca Eu sunt sfant“, ci „dupa cum“. Ce masura ne este data prin aceasta! Versetul 32 atrage atentia asupra respectu lui cuvenit batranilor, subiect pe care un tanar crestin nu trebuie niciodata sa-l neglijeze. Cres ti nismul trebuie sa fie evident prin toata com portarea noastra, nu numai prin abtinerea de la pacatele grozave pe care Dumnezeu este obli gat sa le denunte in Cuvantul Sau, ci in miile de detalii in care trebuie sa exersam dragostea si dreptatea practica (v. 34-36). Sa nu ui tam niciodata ca frumosul nume de Hristos a fost invocat peste noi (Iacov 2.7 vezi si nota d), astfel ca, prin comportarea noastra, onoram sau dezonoram acest nume pretios.

Levitic 21:1-24

Asa cum odinioara simplul fapt de a apartine fa miliei lui Aaron conferea titlul de preot, tot astfel toti rascum paratii Domnului sunt astazi adoratori. Insa cand era vorba sa-si exercite functiunea, un preot putea fi scos din slujba. Contactul cu moartea, o casatorie contrar voii lui Dumnezeu, un defect fizic incurabil il scoteau pe fiul lui Aaron din functia sa sfanta. Ii era permis sa se hraneasca din painea lui Dumnezeu ca si ceilalti frati (v. 22), dar nu cunostea deloc bucuria de a-l servi. Din nefericire, multi credinciosi sunt in acest caz! Cei care sunt orbi in sensul din 2 Petru 1.9 sau schiopi in sensul din Evrei 12.13, in timp ce isi pas treaza titlul si privilegiul de copii ai lui Dumnezeu, nu-si pot implini cum se cuvine serviciul de adoratori. Aceasta este o mare pierdere, nu numai pentru ei, ci in primul rand pentru Domnul. Daca Marele nostru Preot Se poarta cu mila fata de defectele si infirmitatile alor Sai (cap. 21 – ceea ce ne este confirmat de Evrei 4.15), El nu Se poate asocia cu acela care, in cap. 22, este imaginea evidenta a pacatului in ei: o scurgere sau o lepra (v. 4). O asemenea intinare a unui credincios il priveaza de a se bucura de „lucrurile sfinte“.

Levitic 22:17-33

De la Levitic 21.1 pana la 22.16, Dumnezeu Se in grijeste de pastrarea preotiei fara pata, in timp ce in v. 17-33 Se ocupa de calita tea jertfelor. Nu este intr-adevar trist ca El este obligat sa precizeze: «Sa nu-Mi oferiti animale bolnave sau avand vreun cusur»? In ciuda acestor instructiuni care nici n-ar fi trebuit sa fie date, fiind de la sine in te lese, profetul Maleahi ne spune ca poporul a adus astfel de ofrande. Facand astfel, nedreptatea comisa de ei era de doua ori mai mare: In primul rand, pentru ca insemna dispretuirea lui Dumnezeu; ceea ce ei n-ar fi indraznit sa aduca guver natorului lor (Maleahi 1.8), ce era de nevandut, gaseau suficient de bun pentru Dumnezeu. In al doilea rand, pentru ca toate aceste jertfe, care spu neau de spre Hristos, victima perfecta, trebuia sa fie fara cusur. Si noi, dragi crestini, ce rezervam noi pentru Domnul din timpul nostru, din energia noastra, din inte ligenta noastra, din banii nostri? Ce avem mai bun sau numai surplusul, cel cu care nu stim ce sa facem? Spre deosebire de jertfele pentru pacat, necesare, obli gatorii, aici este vorba de daruri de multumire, de buna voie, facultative. Din partea noastra, nimic cu forta. Dumnezeu nu pretinde nimic. Dar cu cat inimile noastre sunt mai cuprinse de dragostea lui Isus, cu atat mai pre tentiosi trebuie sa fim cu privire la ce li aducem in schimb.

Levitic 23:1-14

Acest capitol este un calendar al «zilelor solemne» ale Domnului, numite „sarba torile randuite“ (sau: timpurile stabilite), care aveau loc in fiecare an. Erau in numar de sapte, in afara de Sabat, ziua de odihna saptamanala, care este tratata cea dintai. S-a re marcat ca aceste sarbatori, in succesiunea lor, dezvaluie in afara ochilor nostri istoria lui Israel incepand de la cruce, planurile Lui Dumnezeu cu privire la aceasta natiune, planurile Lui in privinta Bisericii (desi intru catva in chip ascuns), in sfarsit, planurile Lui privindu-L pe Fiul Sau. Totul a inceput la Pasti: Punctul de pornire al binecuvantarii lui Israel, al binecuvantarii Bisericii, ca si al fericirii fiecarui om este crucea. Imediat dupa aceasta, sarbatoarea A zi melor (a painii ne dospite) Il evoca pe „Cel care n-a cunoscut pacat“ (2 Corinteni 5.21), a Carui dispariti de rau trebuie sa se re produca in mersul Adunarii, ceea ce inseamna in fiecare rascumparat. „Aluatul vechi“ trebuie scos afara, caci noi suntem „fara aluat“ (1 Corinteni 5.7). Urma apoi sarbatoarea celor dintai roade. Primul snop leganat este tot Hristos, triumfator in invierea Sa, intaiul nascut dintre morti, prezentat lui Dumnezeu in multiplele aspecte ale gloriilor Sale: „ca sa va fie primit“ (v.11).

Levitic 23:15-22

Cincizeci de zile separau sarbatoarea celor dintai roade de cea a saptamanilor sau Cincizecimea. Aman doua aveau loc in ziua de dupa Sabat, adica in prima zi a saptamanii. Stim ca, dupa invierea Sa, inainte de inaltarea la cer, Domnul li S-a aratat de mai multe ori ucenicilor Sai pentru a-i man gaia, a-i incuraja si a-i trimite sa vesteasca Evan ghelia. Apoi cap. 2 din Faptele arata cum Duhul Sfânt a coborat din cer la Cincizecime pentru a locui in Adunare. Cele doua paini mentionate in v. 17 sunt un simbol al acestei Biserici alcatuite din credinciosi evrei si „straini“. Dar cei care o alcatuiesc sunt inca pe pamant si de aceea aluatul, simbol al pacatului, nu poate lipsi din aceste paini. (1 Ioan 1.7, 9). Astfel sunt „cele dintai roade“ ale lucrarii crucii prezentate lui Dumnezeu de catre preot. Si Isus, vorbind despre El Insusi ca fiind „bobul de grau“ care trebuia sa cada „in pamant“ si sa moara, putea adauga: „daca moare, aduce mult rod“ (Ioan 12.24). Snopul celor dintai roade era marturia, premiza unui bogat seceris (v. 22). Hristos, Omul inviat, nu va ramane singur in glorie. Se va intoarce cu cantec de bucurie, purtandu-Si snopii (Psalmul 126.6).

Levitic 23:23-44

Din punct de vedere istoric, in prezent ne aflam in perioada care urmeaza Cincizecimii. Israel este lasat deoparte, este perioada Bisericii, timp in care Domnul Isus aduna „intr-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiti“ (Ioan 11.52). Totusi va veni si ziua cand tot Israelul va fi la randul sau strans. Dupa rapirea Bisericii, memorialul bucuriei sau „sarbatoarea tram bitelor“ (Numeri 29.1) va convoca poporul si-l va uni din nou in tara lui, pregatindu-l pentru marea smerire din cea de-a sasea sarbatoarea: ziua Ispasirii, careia ii corespund ceremoniile din cap. 16. Israel, in mare ne liniste, va fi in asteptarea Aceluia care acum este in Locul Preasfant, ca sa apara, impreuna cu ai Sai, pentru mantuire (Evrei 9.28 vezi si nota e: „Deosebit de venirea pentru pacat“), pentru eliberarea sa. Si astfel ajungem la sarbatoarea corturilor, descrisa in detaliu in acest pasaj. Ea simbolizeaza domnia dreptatii si a pacii pe pamant, care este numita mileniul. Sa numaram de cate ori se repeta cuvintele „sa nu faci nici o lucrare de sluga“. In maretul plan al harului, care merge de la cruce la glorie, Dumnezeu Si-a rezervat privilegiul de a face El Insusi lucrarea. Omul si eforturile lui nu sunt de nici

un folos. Este o lucrare divina. Este „glorioasa si mareata“ (Psalmul 111.3).

Levitic 24:1-23

Dupa cum am vazut, in cursul anului copiii lui Israel aveau ocazii speciale de a se strange laolalta pentru sarbatori. Nu li se cerea decat sa se prezinte din cand in cand. Pe de alta parte, slujba facuta in contul lor nu inceta niciodata. Candelele ardeau ne continit (v. 3). Cata fericire sa ne gandim ca si atunci cand suntem prea ocupati cu treburile vietii acesteia pentru a ne putea gandi la cer, chiar si atunci cand comuniunea noastra s-a intre rupt, lumina lui Hristos, Sfesnicul divin, nu ince teaza sa straluceasca in toata puterea inain tea lui Dumnezeu! Si ce anume lumineaza? Lu mineaza cele douasprezece paini aranjate pe masa, care repre zinta popo rul lui Dumnezeu in intregime, strans in perfecta ordine in sanctuar.Episodul cu hulitorul si cu pedepsirea acestuia ne invata cum, in ciuda acestui loc privilegiat, apostazia isi va face aparitia in mijlocul po po rului si care ii va fi teribila pedeapsa. „Numele mai presus de orice nume“ a fost hulit cand Fiul lui Dumnezeu venit pe pamant a fost insultat, respins si rastignit. Si asa va fi si in viitorul apropiat cand „omul faradelegii“, Anti hristul, se va impotrivi si se va inalta mai presus de orice se numeste „Dumnezeu“. Domnul Isus „il va desfiinta prin aratarea venirii Sale“ (2 Tesa lo niceni 2. 8).

Levitic 25:1-19

Dumnezeu, care a dat omului Sabatul, Se ingrijeste si de creatia Sa. La fiecare sapte ani, lucrul pamantului trebuia intrerupt, pentru ca pamantul sa se poata odihni. Si la fiecare sapte ori sapte ani, o data la cincizeci de ani, in Israel tre buia sa se auda trambita care vestea Anul Jubiliar, restaurarea tuturor lucrurilor. In conse cinta, nici o tranzactie, nici o cumparare a vreunei pro prietati nu putea avea loc fara sa se aiba in vedere data jubileului care urma si de care trebuia sa se tina cont fara incetare. Dragi copii ai lui Dumnezeu, aceasta trambita careia toti israelitii – si in special cei oprimati – ii asteptau sunetul, nu ne face ea sa ne gandim la cea din urma trambita, cu al carei sunet Domnul va co bori din cer pentru a-i aduna sus pe toti cei care li apartin? (1 Corinteni 15.52). Da, Domnul vine, sa nu uitam aceasta! Sa traim in aceasta perspectiva! Sa dam lucrurilor de pe pamant numai o valoare relativa. Ele au un caracter trecator: ne vom bucura de ele numai pentru un timp. Sa ne fixam privirile dincolo de aces tea, asupra lucrurilor care nu se vad, dar care sunt eterne (2 Co rinteni 4.18). Fie ca deciziile noastre, proiectele noastre, subiectele noastre de multu mire ca si cele de incercare sa poata purta mereu in fata ochilor nostri marca «provizoriu», pe care le-o confera preafericita noastra speranta!

Levitic 25:20-38

„Pamantul este al Meu“, aminteste Domnul poporu lui Sau, si „voi sunteti straini si oaspeti ai Mei“ (v. 23). In acelasi fel in care o gazda se ingrijeste de oaspetii sai, Dumnezeu Se angajeaza sa Se preocupe de intretinerea alor Sai si sa le dea, intr-o maniera miraculoasa, in fiecare al sa se lea an, o recolta tripla, care sa le permita sa tina anul sabatic. Crestinul este aici jos proprietar de pa mant in si mai mica masura decat Israel. Daca am fi mereu constienti ca nimic nu este al nostru, ci ca totul este al Domnului, nu ar fi mai putine pofte in inimile noastre si mai putine certuri intre noi? Noi avem in

cer, nu pe pa mant, adevaratele bogatii si acelea sunt ale noastre (Luca 16.11-12). In tot cuprinsul acestui capitol, Dumnezeu are placerea de a-Si dezvalui harul Sau mare, aratandu-ne cum ii elibereaza pe ai Sai, cum Se ocupa de o dihana lor, de bucuria lor, cum Se ingrijeste ca ei sa nu cada victima impietririi fratilor lor sau propriei lor neglijente. In toate acestea, El ne da un exemplu, invitandu-ne sa aratam celor lalti aceeasi indurare de care avem noi parte (v. 35-38). Aceasta va fi pentru noi un prilej sa li aratam Domnului ca pretuim harul Sau si ca nu am uitat ceea ce a facut El pentru noi (Matei 18.32, 33).

Levitic 25:39-55

Cand rasuna trambita eliberarii (v. 9), robul isi recapata libertatea, saracul isi recupera proprietatea, familiile se reuniau, fiecare mos tenere revenea la adevaratul proprietar. Era o restaurare, o bucurie generala, simbol a ceea ce Israel si lumea intreaga vor cunoaste atunci cand Satan va fi legat, iar creatia, din contra, va fi dezlegata din robia sa. Suspinand si „in dureri de nastere pana acum“, pamantul se va bucura sub imparatia lui Hristos „de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu“ (Romani 8.21). Asemenea saracului vandut unui strain (v. 47), poporul Israel, care din propria-i vina si-a pierdut mostenirea, si-o va recupata in final din mainile Celui care l-a rascumparat: Hristos, adevaratul Boaz (Rut 4). Daca Dumnezeu trebuie sa aiba ultimul cuvant in tot ce priveste creatia, putem fi siguri ca El ii va elibera deplin pe toti cei care li apartin. Un frate in Hristos poate sa fi permis sa i se rapeasca bucuria mostenirii si sa fi devenit sarac din punct de vedere spiritual. Gandul Domnului este sa-l readuca in har, stergandu-i tot trecutul (El nu ne face cunoscut motivele pentru care acest frate a ajuns sarac), si sa-l faca sa se bucure din nou de toate comorile ceresti.

Levitic 26:1-13

Doua principii divine merg mereu impreuna: Unul este harul suveran – l-am admirat in lucrare in cap. 25. Celalalt este guvernarea, subiectul cap. 26. In timp ce, pe de o parte, Dumnezeu da fara a pune conditii, pe de alta parte are grija ca fiecare sa secere ceea ce a semanat. Domnul Se ingrijeste sa previna poporul asupra consecintelor comportarii lor, in bine sau in rau, dupa faptele lor bune sau rele. Si cum gandeste intotdeauna bine, El incepe nu cu amenintari, ci cu promisiuni incurajatoare, descriind binecuvantarile care vor izvari pentru Israel ca urmare a umblarii in ascultare. Desigur, acestea sunt binecuvantari pamantesti, spre deosebire de cele ceresti ale crestinului, care este „binecuvantat cu orice binecuvantare spirituala in cele ceresti, in Hristos“ (Efeseni 1.3). Dar una dintre aceste promisiuni ale Domnului, de o valoare cu totul deosebita, este comuna atat pentru poporul pamanesc, cat si pentru cel ceresc: cea din v. 12, pe care Pavel o citeaza corintenilor: „Eu voi umbla intre voi si voi fi Dumnezeul vostru si voi veti fi poporul Meu“. Aceasta implica aceeasi responsabilitate atat pentru crestin cat si pentru Israel: aceea de a fi complet despartiti de orice forma de idolatrie (v.1: comp. cu 2 Cor. 6.16).

Levitic 26:14-33

Domnul il pusese in garda inca o data pe poporul Sau cu toata seriozitatea asupra idolatriei (v. 1). Vai! – va mai fi necesar si un cuvant din partea profetului Amos (Amos 5.25-27), citat de Stefan

(Fapte 7.42, 43), pentru ca noi sa stim aceasta: ca inca in desert, casa lui Israel a adus omagiu idolilor pe care si-i facuse, mai ales inaintea groaznicului Moloh (vezi cap. 20.1-5). De aceea se vor fi implinit ulterior toate acele amenintari din ce in ce mai serioase impotriva poporului vinovat. Cat de dura este inima omului! Pentru a o zdrobi, Dumnezeu este constrans sa loveasca din ce in ce mai tare. Uneori este obligat sa Se poarte asa si cu noi. Incepe prin a ne corecta cu blandete, dar, daca nu as cultam, vocea Sa devine din ce in ce mai imperioasa. Pro verbe 29.1 aver ti zeaza ca „omul care, fiind muștrat des, isi intepeneste grumazul, va fi zdrobit deodata si fara leac“.

Sa invatam deci sa recunoastem imediat glasul Domnului si sa nu refuzam sa fim indreptati de El (Psalmul 141.5). Pentru ca ne iubeste, nu ne va pedepsi niciodata mai mult decat va fi necesar pentru ca lectia sa fie invatata. Pentru ca este credincios, va starui pana cand aceasta lucrare a rabdarii va intoarce spre El gandurile si inimile noastre.

Levitic 26:34-46

Intr-un fel sau in altul va trebui ca drepturile lui Dumnezeu sa fie respectate. Daca poporul nu tine anii sabatici prescrisi in cap. 25, Domnul il va constrange, scotandu-l cu forta din tara care este a Lui. Israel «nu-si va indeplini obligatiile de chirias fata de proprietarul sau», am putea spune. Si acesta va fi unul din motivele plecarii lui in Babilon. Cei 70 de ani ai captivitatii vor corespunde celor 70 de ani sabatici nerespectati in timpul intregii perioade a imparatilor (2 Cro nici 36.20-21). Teribile vor fi consecintele pacatului lui Israel. Dumnezeu este mai sever cu acest popor decat cu alte natiuni. Responsabilitatea acestuia este intr-adevar cu mult mai mare. Oracolele divine lor le-au fost incredintate. Ei sunt in relatie cu Dumnezeul cel adevarat, al Carui Nume, din cauza lor, nu va fi lipsit de a fi hulit printre natiuni (Romani 3.2; 2.24). Dar, daca Dumnezeu a fost mai exigent cu Israel decat cu natiunile pagane, nu credeti ca trebuie sa fie si mai exigent fata de cei care, ca si noi, au in maini Cuvantul Sau? „Oricui i s-a dat mult, i se va cere mult“ (Luca 12.48). Sa retinem de asemenea ca a-si marturisi pacatul (v. 40) si a accepta pedepsa pentru aceasta (v. 43) sunt conditiile restaurarii.

Levitic 27:1-15

Acest capitol se ocupa de legamintele (v.1 nota a: pro misiuni de bunavoie care, odata facute, nu se mai puteau schimba) pe care le puteau face copiii lui Israel, cat si de modul in care preotul avea sa le estimeze. In cap. 30 din Exod atentia noastra a fost atrasa de faptul ca pretul rascumpararii era identic pentru toti. Aici, dimpotriva, aprecierile variaza de la unul la altul. Intr-adevar, nu se pune in discutie ceea ce reprezinta mantuirea noastra, ci mai degraba capacitatile pe care le posedea fiecare. Rascumparati cu aceiasi pret: sangele pretios al lui Isus, toti copiii lui Dumnezeu sunt departe de a fi la acelasi nivel spiritual, la aceeasi aptitudine pentru slujire. Si preotul trebuia sa intervina pentru a aprecia lucrarea fiecaruia: „potrivit cu pretuirea preotului, asa va fi“ (v. 12). Daca vom avea tendinta sa criticam ceea ce fac sau nu fac alti credinciosi, ar trebui sa ne amintim ca Cel care juca deca este Domnul si ca, in trupul lui Hristos, fiecare madular are importanta sa si functiunea sa particulara (1 Cor. 4.4, 5). Persoane, animale sau case, toate puteau fi consacrate Domnului. Cu siguranta, nu avem nimic mai de pret sa dedicam Domnului decat propria persoana. A ceasta au facut macedonenii despre care vorbeste apostolul: „intai s-au dat pe ei insisi Domnului“. Si toata slujirea

lor, prompta, abundenta in bucurie, a izvo rat din aceasta daruire initiala (2 Corinteni 8.2-5).

Levitic 27:16-34

Sa lasam ca Domnul sa aprecieze si sa estimeze ceea ce fac altii! Si nici sa nu fim preocupati sa primim pentru noi aprobarea celor din jurul nostru; sa nu asteptam de la oa meni mai mult decat ce a primit Cel care a fost „pretuit de ei“ la numai treizeci de arginti (Zaharia 11.12, 13). Mai curand sa ne straduim sa ne prezentam pe noi insine ca lucra tori aprobati de Dumnezeu (2 Timotei 2.15). In cartea Levitic, al carei studiu il vom termina, ne-am ocupat de preot si de functiile sale. Studiu putin anevoios uneori, dar care ne-a permis sa ne indreptam atentia spre Isus, Marele nostru Preot! Am putut recunoaste impli carea Sa in toate domeniile vietii alor Sai. Pentru man tuire: El a intrat in Locul Sfant cu propriul Sau sange, ob ti nand o rascumparare eterna. Pentru umblare: El ve ghea za sa indeparteze toata lepra. Pentru slujba: El este, in capitolul nostru, Cel care apreciaza toate potrivit cu propria Sa masura! Lucru trist de spus, exista crestini care accepta bine mantuirea, dar care apoi ar prefera ca Domnul sa nu Se ocupe de socotelile lor. Atunci, pentru acestia, va trebui sa vina triste experiente, ca cele din cap. 26, pana cand afectiunile lor vor fi redesteptate. Domnul sa ne dea o incredere deplina in Persoana Sa si in lucrarea Sa!

Structura cartii Levitic

“Si Domnul l a chemat pe Moise si i a vorbit din cortul intalnirii.” Levitic 1.1

“Voi fi sfintit in cei care se apropie de Mine.” Levitic 10.3

Levitic este o carte a Bibliei pe care unii credinciosi n o citesc, socotind o a fi greu de inteles si fara aplicabilitate pentru noi, crestinii. Insa, desi ea nu a fost scrisa despre noi, a fost cu siguranta scrisa pentru noi (1 Corinteni 10.11). Numele ei vine de la leviti, desi ea nu vorbeste despre ei, ci despre preotie, si pentru acest motiv unii au considerat o a fi un fel de manual al preotilor. Cartea Numeri este cea care se ocupa de leviti.

In mod surprinzator, intreaga carte Levitic si primele 10 capitole ale cartii Numeri acopera o perioada de doar cincizeci de zile! Precum celelalte sectiuni ale Pentateuhului, si cartea Levitic are o carte corespondenta in Noul Testament, anume Epistola catre Evrei. Aceasta carte minunata a Noului Testament prezinta temeiul sfant si drept pe care poporul lui Dumnezeu se poate apropia de El, ca preoti sfinti.

In Exod, Dumnezeu i a vorbit lui Moise „de pe munte“ (Exod 19.3), insa in Levitic, El i a vorbit „din cort“ (Levitic 1.1). De ce? Pentru ca acum cortul fusese consacrat si umplut cu gloria lui Dumnezeu (Exod 40.33,34). Dumnezeu Se apropiase, iar poporul putea veni la El prin mijlocirea preotiei si a jertfelor. Dumnezeu nu mai era pe muntele Sinai, ci locuia in mijlocul poporului Sau. Aceasta este o imagine a locuirii lui Dumnezeu, prin Duhul, in Adunare.

Sa nu renuntam deci la a savura aceasta carte! Ea reprezinta Cuvantul lui Dumnezeu catre noi, preotii sfinti care avem privilegiul sa ne apropiem de El!

“Cand vreun om dintre voi va aduce un dar, sa aduceti darul vostru dintre animale, din cireada sau din turma.” Levitic 1.2

Una dintre trasaturile de baza ale cartii Levitic este multitudinea detaliilor oferite cu privire la jertfe, in capitolele 1–8. Cercetatorul atent al Scripturii va fi rasplatit din belsug studiind aceste capitole. In capitolele 1–6 gasim cele cinci jertfe importante: arderea de tot, darul de mancare, jertfa de pace, jertfa pentru pacat si jertfa pentru vina. Fiecare dintre ele prezinta un aspect diferit al Persoanei si al lucrarii Domnului Isus Hristos. De exemplu, arderea de tot simbolizeaza ascultarea lui Hristos pana la moarte, pentru gloria lui Dumnezeu. In darul de mancare vedem umanitatea perfecta a lui Hristos si viata Sa traita in mod perfect pentru placerea lui Dumnezeu.

Toate jertfele pot fi impartite in doua categorii: jertfe care sunt de miros placut si jertfe care nu sunt de miros placut. Jertfele de miros placut erau oferite in primul rand pentru Dumnezeu, in timp ce jertfele pentru pacat si pentru vina puneau accentul pe nevoia israelitului ca pacatos. In jertfele de miros placut, cel care o aducea era identificat cu jertfa, o imagine a faptului ca am fost pe deplin acceptati „in Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6); in jertfele care nu erau de un miros placut, jertfa era identificata cu cel care o aducea, imagine a faptului ca Hristos „a fost facut pacat pentru noi” (2 Corinteni 5.21).

Levitic 16 este unul dintre cele mai interesante si mai importante capitole din Biblie; el prezinta cel mai sfant ritual din calendarul evreiesc – Ziua Ispasirii. Invatatura despre ispasire si substituire este simbolizata in acest capitol prin cei doi tapi, folositi ca jertfa pentru pacat. Evrei 9 se bazeaza in mare parte pe simbolurile din Levitic 16, legate de Ziua Ispasirii. Cu cat ne adancim mai mult in cartea Levitic, cu atat vom vedea cat de bogata este ea pentru cel credincios.

“Si Domnul a vorbit lui Moise, zicand: „Vorbete fiilor lui Israel si spune le: «Sarbatorile randuite ale Domnului, pe care le veti vesti, sa fie adunari sfinte. Acestea sunt sarbatorile Mele randuite»”.

Levitic 23.1,2

Capitolul 23 din Levitic prezinta una dintre cele mai uimitoare profetii din Biblie, desi in mod simbolic. Duhul Sfânt foloseste sarbatorile din calendarul religios al lui Israel pentru a prezenta evenimentele de la cruce pana la Mileniu. Acest calendar a fost numit «calendarul profetic al lui Dumnezeu», datorita vederii panoramice pe care o ofera asupra trecutului si asupra viitorului. Fara a intra in prea multe detalii, vom prezenta un mic sumar:

1. *Pastele* – lucrarea de rascumparare a lui Hristos, de la cruce.
2. *Sarbatoarea Azimelor* – inlaturarea pacatului din umblarea noastra zilnica.
3. *Sarbatoarea celor dintai roade* – invierea lui Hristos in prima zi a saptamanii.
4. *Sarbatoarea Cincizecimii (a Saptamanilor)* – coborarea Duhului Sfânt si formarea Adunarii.
5. *Sarbatoarea Trompetelor* – trezirea si strangerea lui Israel intr o zi viitoare.

6. *Ziua Ispasirii* – pocainta iudeilor din cauza ca L au lepadat pe Mesia.

7. *Sarbatoarea Corturilor* – Imparatia mileniala a lui Hristos.

Sarbatorile incep deci cu crucea si se sfarsesc cu gloria, ceea ce este in acord cu 1 Petru 1.11: „Patimile care erau pentru Hristos si gloriile de dupa acestea“. La sfarsitul acestei prezentari a cartii Levitic ii incurajam pe cei credinciosi sa o citeasca atent si cu rugaciune. Desi este o carte dificila, cineva a spus ca, atunci cand este vorba de a patrunde semnificatia Bibliei, Dumnezeu «ne a lasat cheia langa usa».

clickbible.org